

Derimod turde der vedblivende efter Komiteens Formening vel være Grund til at søge Forordningen angaaende fremmedes Handelsberettigelse af 8. Juni 1839 § 8 ophævet. Ifølge Komiteens Opfattelse bør der netop gøres et skarpt Skel mellem den udenlandske handelsrejsende, som blot berejser Landet og altsaa her søger Handel og Fortjeneste uden hverken direkte eller indirekte at svare Skat til dansk Stat eller Kommune, og den danske Agent, altsaa den her bosiddende danske Borger, der i Kraft af, at han opfylder Næringslovens almindelige Betingelser for Opnaaelsen af Borgerskab, har løst et saadant og paa dette driver en Virksomhed, af hvis Indtægt han svarer Skat og Afgift til Stat og Kommune. At den førstnævnte rammes af en særlig Statsafgift, finder man i alle Maader rimeligt, men paa den sidstnævnte synes det Komiteen ubilligt uden videre at lade Bestemmelserne i Frdg. 8. Juni 1839 finde Anvendelse, saa snart han falbyder fremmede Varer udenfor sin egen Næringskommune. Noget andet er, at skal man i saa Fald forhindre, at den nævnte Forordning omgaas ved, at en udenlandsk Handelsrejsende simpelthen efter et kortere Ophold i Landet og erhvervet Dispensationsbevilling løser Borgerskab her i Landet, maa den i Næringslovens § 2, opførte Betingelse for Meddelelse af Borgerskab gennemføres strikte, uden at den ved samme Lovs § 98 hjemlede Ret til at dispensere fra Lovens Bestemmelser bringes i Anvendelse uden i ganske ekstraordinære Tilfælde. Komiteen har det Indtryk, at der overhovedet har udviklet sig en lidet heldig Bevillingspraksis paa dette Omraade, medens dog under alle Omstændigheder Lovens Hovedregel gennemgaaende burde følges. Ligeledes burde det vistnok, naar Borgerskab meddeles til en herboende dansk Agent for et udenlandsk Hus, udtrykkelig indskærpes denne, at Borgerskabet kun giver ham personlig en Ret, saaledes at han ikke i Kraft af det almindelige Fuldmagts-Forhold skal kunne udsende udenlandske rejsende for sit Hus i sit Navn, hvorved disse jo vilde slippe for at falde ind under Frdg. 8. Juni 1839. Skulde det høje Ministerium nære den Opfattelse, at et Borgerskab ifølge den gældende Næringslov ikke saaledes lader sig gøre strengt personligt, ja da turde der vistnok være Anledning til at anbefale det af „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“ fremsatte Ønske og søge gennemført et Tillæg til Næringsloven i de her antydede Retninger. I saa Henseende vil da den nylig paa Island gennemførte Lov om handelsrejsende og Handelskommissionærer overhovedet kunne tjene som Mønster.

I øvrigt henviser Komiteen til sin ovennævnte Skrivelse af 19. November 1906.